

ერთხელც იქნება, მოვკვდები
(სიმღერა)

ერთხელც იქნება, მოვკვდები,
მივებარები მიწასა, დ
გულსა და გრძნობას შაურევ
ცივის სამარის ქვიშასა...
ჩემს გულსა დაეხვევიან
გაშმაგებულნი ჭიანი,
ვეღარას მიშველს ქვითინით
ჩემი ლამაზი თმიანი,
ტყუილად აშფოთდებიან
ჩემნი წაწალნი იანი.
ამოდ ჩამოსხდებიან
ციდამ ვარსკვლავნი ბარადა;
ასტეხს გლოვა-ზარს მდინარე,
მალლით მომხტომი ჩქარადა,
მოსქდება კლდისა ნაპრალი,
ჩაიჭედება ჭალადა...
ვაჰმე, მათ ვეღარა ვნახავ
გადაქცეული მკვდარადა.

1886 წ.